

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR EEN HOUVAST

DE ECONOMISCHE CONFERENTIE TE LONDEN is begonnen zonder dat met één woord God werd aangeropen. Noch de Engelsche koning, noch de eerste Minister van Engeland, Mac Donald, hebben er aan gedacht of den moed gehad, om in openbare vergadering voor te gaan in het gebed tot God. Hoe schoon ook zou het geweest zijn, als een hunner den Bijbel op tafel had gelegd, om er dan een wijs, een bemoedigend woord uit voor te lezen.

Het zou zoo heerlijk zijn als mannen, die aan de spits staan van een groote mogendheid, het voorbeeld gaven van het grijpen naar een houvast als alles ontvalt.

De „Scripture Gift Mission” heeft dit verstaan, en dezer dagen aan alle gedelegeerden ter Economische Conferentie een in marokkijnleer gebonden Nieuw Testament gegeven. De bekende Taylor Smith merkte in een begeleidend schrijven o. a. het volgende op: „De invloed van de Heilige Schrift is door onze geschiedenis geweven; en wij gelooven, dat het erkennen van God en de lessen van dit Boek noodzakelijk zijn voor internationalen vrede, welzijn en welvaart.”

We zijn dankbaar, dat de vertegenwoordigers van ruim zestig volkeren in het persoonlijk bezit zijn gesteld van dat deel der Heilige Schrift, dat voor ons, Christenen, zulk een bijzonder houvast is.

DE HUIZEN OP DEN VERSCHILLENDE GROND GEBOUWD

AN HET SLOT VAN DE BERGREDE deelt de Heere Jezus Zijn hoorders in twee groepen. De eene groep, die Zijn woorden ter harte nemen, die zorgen voor de toekomst, ook voor de toekomst na den dood, en die daartoe de juiste middelen aanwenden; en de tweede groep, die ook nog wel wat zorgen, maar dit niet doen op juiste en afdoende wijze.

De Heere Jezus geeft die verdeling in den vorm van een gelijkenis, de bekende gelijkenis van de huizen, op den verschillenden grond gebouwd, Matth. 7 : 24—27.

Deze gelijkenis verplaatst ons in het bergland van Palestina, waar aan den voet van den berg twee huizen gebouwd worden.

De meeste bergen van Palestina bestaan uit kalksteen, waarvan de bovenste laag veelal verweerd is. Die verweerde laag wordt in de gelijkenis „zand” genoemd. Ze kan soms wel tien Meter dik zijn.

De wijze man uit de gelijkenis graaft deze aarde, dit zand, weg, en fundeert zijn huis op de rots; de dwaze neemt deze moeite niet; hij bouwt zijn huis op de aarde.

Zijn beide huizen gereed, dan is er uitwendig niet veel verschil te bespeuren.

Maar dan komt de slagregen, dien wij in ons land niet kennen. Als een aanhoudende val van waterhoozen stort de regen neer, altijd maar door, als een gordijn zoo dicht. Velden en wegen worden in modderpoelen herschapen. Bruisende beken komen van de bergen afzetten, rotsblokken met zich voerend.

Zulk een bergbeek baant zich een weg, juist naar de plaats, waar de beide huizen gebouwd waren. Zij komt er tegen aan. De verweerde aarde wordt weggespoeld, tot de naakte rotsgrond bloot ligt.

Het huis, op de steenrots gebouwd, kan daar wel tegen. Zijn muren zijn vast gefundeerd. Maar bij het andere spoelen de waterstroommen het huis weg, het zakt in elkaar en zijn val is groot.

Eén trek uit deze gelijkenis mag ons niet ontgaan. Het is deze, dat de waterstroommen en de stormwinden beide huizen treffen, en het huis van den wijze, en het

huis van den dwaze. Eenerlei wedervaart den rechtvaardige en den goddelooze, den goede en den reine, als den onreine. Pred. 9 : 2.

God spaart aan Zijn kinderen de moeiten niet. Leed en ramp en ongeval treft ook hen. Wie God zou willen dienen, om daardoor het leed te ontkomen, hij komt verkeken uit.

Maar in het leed, waarin de onrechtvaardige ondergaat, wien het over het hoofd loopt, die geen uitweg meer weet, houdt God de Zijnen staande. Het leed moge groot zijn, grooter nog is steeds Zijn ondersteunende liefde, die maakt, dat ook in de grootste smarten hun harten in den Heer gerust zijn.

r. s.

EERSTE EN LAATSTE LIEFDE

41) door K. PAPKE

Onwillekeurig echter waren haar blikken daarbij van Marie Eleonore naar Ebba gegleden, Gustaaf Adolf was het niet ontgaan. Hij werd ernstig. „Je hebt gelijk, Katharina, maar ik zal je iets zeggen, dat misschien een antwoord is op je gedachten. Er zijn dingen, die God ons zendt, andere, die Hij toelaat, ons te overkomen. Willen wij Hem echter in waarheid en oprechtheid volgen, dan laat Hij uit het kwade toch het goede voortkomen. Het komt er slechts op aan dien zegen met zachte, maar sterke handen vast te houden als een heilige gave Gods, opdat Gods gunst op ons kan blijven.” Stil drukte zij hem de hand, eer hij weer naar de andere gasten ging; zij had hem goed begrepen.

De avond verliep verder in blijdschap en vrolijkheid en laat ging men uit elkaar.

Reeds enkele maanden later was de koning op weg naar Pruisen na een hartelijk afscheid van Marie Eleonore, die haast in tranen wegmolt. De oorlog met Polen begon weer van voren af aan. Danzig en Dirschau werden door de Zweden genomen, veldmaarschalk Wrangel behaalde een schitterende overwinning op de Polen bij Gorzno, terwijl de Rijngraaf de Poolsche ruitery twee mijlen voor zich uitdreef, totdat een dicht bosch een eind maakte aan den strijd. Johan Banér en overste Erik Soop sloegen den vijand in het Pommersche land, maar toch wilde Sigismund geen vrede sluiten. Hij hoopte op machtige hulp, want de Spanjaarden hadden een vloot beloofd en keizer Ferdinand een leger van twintigduizend man. Het was echter bij beloften gebleven. Inmiddels waren er weer twee jaar voorbijgegaan, en nog altijd toonde de Pool een taai uithoudingsvermogen. Achter hem stond de keizer, die Sigismund gebruikte om den koning van Zweden ver van Duitschland te houden. Gustaaf Adolf zag dit steeds duidelijker en Oxenstjerna was het daarin met hem eens, maar graaf Horn vond, dat men keizer Ferdinand van overdreven angst verdacht, die een Wallenstein tot veldmaarschalk, Silezië teruggewonnen en Pommeren en Mecklenburg bezet had.

„Dat mag allemaal waar zijn,” zei Gustaaf Adolf, „en toch beweer ik, dat de keizer mij in Pruisen wil vasthouden en daardoor wil voorkomen, dat ik eindelijk de Protestanten te hulp kom.”

„En wanneer denkt Uwe Majesteit dat te doen?” vroeg graaf Thurn.

„Nog zie ik geen duidelijken wenk van God, en alle verzoeken, hoezeer ze mijn hart ook treffen, kunnen mij niet bewegen zonder zulk een vingervijzing in te grijpen,” antwoordde de koning beslist.

Op dit oogenblik werd de deur opengeworpen. Graaf